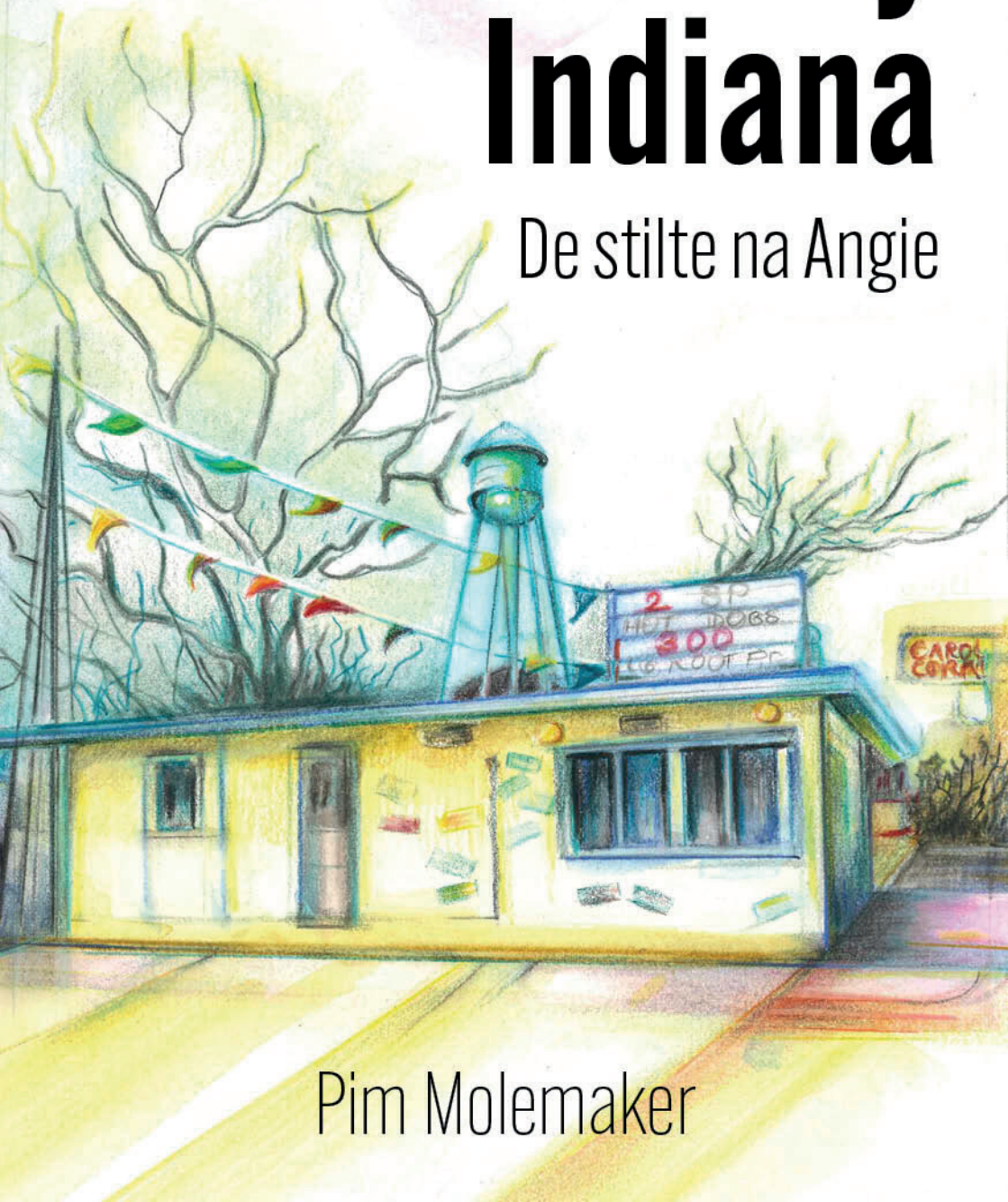

South Whitley Indiana

De stilte na Angie

Pim Molemaker

inkijkexemplaar

Pim Molemaker

South Whitley Indiana

De stilte na Angie

Eerste druk 2025

Copyright tekst © Pim Molemaker

Copyright illustratie(s) © Ariadne Leefoge

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Waddinxveen

ISBN 978-94-93366-44-2 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

South Whitley Indiana

De stilte na Angie

Ambilicious LLP

Proloog

Hold me 'til I die
Meet you on the other side
Just breathe - Pearl Jam

ZATERDAG 13 JULI 2019

Mijn handen trillen wanneer ik de auto in South Whitley, Indiana, halverwege South Line Street voor huisnummer 308 parkeer. Mijn hoofd bonkt dof en onophoudelijk sinds ik vanochtend wakker werd; misschien is het beter om door te rijden en mijn plan morgen pas uit te voeren. In een vergeefse poging het trillen onder controle te krijgen, blijf ik zitten. Om en in het huis is geen beweging zichtbaar, behalve een kleine Amerikaanse vlag die aan de bovenrand van de veranda is vastgemaakt. Het weer en de wind hebben de kleuren verbleekt en de rand versierd met rafels. Wat als Angie niet thuis is of besloten heeft deze week vakantie te nemen. Wat als ze hier helemaal niet meer woont? Sinds de laatste keer dat ik hier was, vier jaar geleden, kan er veel veranderd zijn. Ik heb een aantal pogingen gedaan om in contact met haar te komen. Haar telefoon was afgesloten, zo leek het. Ik heb een korte brief geschreven waarin ik haar opriep om contact met mij op te nemen. Ik kreeg geen antwoord. Hoe verzin ik het om dan toch de oceaan over te vliegen en ruim duizend kilometer te rijden terwijl ik het risico loop om voor een dichte deur te staan?

Iemand slaat met kracht een deur dicht, een man komt het huis van Angie uit. Hij is gezet, heeft een zwarte spijkerbroek aan die een maatje te klein is en een T-shirt waar het onderste deel van zijn uitpuilende buik onderuit komt. Hij draagt een zwart hoornen bril, de uitdrukking op zijn gezicht is zo donker als het montuur.

Onder aan het trappetje gekomen staat hij stil, draait zijn hoofd, roept nog iets onverstaanbaars en loopt met grote passen naar de auto die voor die van mij staat. In een flits kijkt hij mij aan, geeft geen teken van herkenning ... ik herken hem direct ... Hank, stapt in, start de motor en rijdt weg ... de sukkel.

Hoe zou hij reageren als hij mij herkend had? Aan de ene kant had ik dat wel mee willen maken al zou het mij hebben afgeleid van waarom ik hier ben. Misschien had hij zojuist woorden met Angie en opnieuw vraag ik me af of dit het juiste moment is om bij haar aan te kloppen. Ik verwerp die gedachte, het juiste moment komt nooit en het heeft allemaal lang genoeg geduurd, veel te lang.

Er is geen bel, ik klop op de deur. Zwarte voetstappen komen, van ergens uit het huis, mijn kant op. Iemand opent de deur ... op een kier.

'Yes?' zegt een mannenstem.

Als ik al iets verwacht had, was het dat Angie open zou doen. De voetstappen hadden een voorteken van iets anders moeten zijn.

'Uhh ...' zeg ik, 'I am looking for Angie.'

De deur gaat iets verder open. Tom's ruige, ongeschoren gezicht verschijnt vanachter de deurpost. Mijn benen trillen.

'Sorry?'

'Uh ... ik had verwacht dat Angie open zou doen. Shit ... dit is ... nogal ... verwarrend.'

Tom opent de deur en leunt tegen de deurpost. Het is een knappe man, hij heeft lichte, blauwe ogen en oogt vermoeid.

'Verwarrend ... hoezo? Wie bent u?'

'Een ... uh ... vriend van je moeder.'

'Een vriend?'

'Van vroeger,' vul ik aan.

'Van heel vroeger dan zeker,' zegt hij, 'ik dacht dat ik alle vrienden van mijn moeder wel kende.'

'Dat zal ongetwijfeld zo zijn. Is ze niet thuis?'

De uitdrukking op zijn gezicht verandert, hij aarzelt. 'I'm sorry,' zegt hij zacht.

'Bedoel je?'

‘Ze is overleden. Drie maanden geleden.’

Een ijskoude rilling trekt over mijn ruggengraat omlaag, de haren op mijn armen tintelen.

‘Wow ... DAMN ... no!’

Tom reageert er niet op, blijft mij aankijken.

‘Sorry, Tom ... wat kan ik zeggen ... gecondoleerd.’

‘Thank you ... u kent mijn naam? ... u heeft nog niet gezegd wie u bent.’

Ik richt mij op en kijk hem aan.

‘Maurice, mijn naam is Maurice.’

‘Son of a bitch,’ zegt hij direct en hartgrondig.

‘Sorry, ik wil je niet van streek maken.’

‘Eerst mijn vader die aan mijn kop komt zeuren. En nu sta jij voor de deur?’

‘Je weet dus wel wie ik ben?’

‘You’re damn right,’ zegt hij fel. ‘En ik wil niets met je te maken hebben. Donder op hier.’

Hij gaat naar binnen en slaat de deur dicht.

‘Tom,’ roep ik vertwijfeld.

‘Donder op,’ hoor ik nogmaals.

Voor mijn gevoel blijf ik eindelijk wachten zonder dat er nog een teken van leven komt. Ik loop naar mijn auto en blijf nog even zitten. Na tien minuten weet ik het zeker; dat wat ik hoop, gaat niet gebeuren.

Traag rijd ik de straat uit, een auto komt snel dichterbij, blijft kort achter me hangen en haalt dan in. Aan het eind van South Line Street, sla ik rechtsaf. Aan mijn rechterhand ligt de begraafplaats van South Whitley.

Zeker tien minuten loop ik al over de paden en langs de graven totdat ik me realiseer dat ik de namen en teksten zie zonder dat ze tot me doordringen. Het kan zijn dat ik Angies graf al voorbijgelopen ben. Op drie grafstenen vlak voor me is het jaar van overlijden 2016, ik wandel terug naar het hoofdpad en sla linksaf. Op de eerste steen bij het volgende pad staat 2017.

Binnen een paar minuten sta ik voor haar graf. Er staat nog geen steen, wel een blankhouten kruis.

APR 8 1966 – Angie Brown – MAR 12 2019

Een verdorde bos bloemen ligt voor het kruis tussen vers gras, ik raap ze op en wandel naar een prullenbak, iets verderop.

'He Angie,' zeg ik hardop wanneer ik weer terug bij haar graf ben. Ik weet verder niet wat ik zou moeten zeggen. Ons afscheid van vier jaar geleden verschijnt op mijn netvlies. Ze kust me op mijn mond, we hielden elkaar vast, zij moet gevoeld hebben wat ik voelde.

Ze had het nog over Callie in ons gesprek, ze waren nog steeds bevriend. Ik heb geen idee waar Callie nu woont. Net zomin als dat ik weet waar ik Scott, Callies broer en mijn vriend in het jaar dat ik hier als zeventienjarige woonde, kan vinden.

Ik wandel terug naar mijn auto en besluit naar Carol's Corner, in het centrum van het dorp te gaan. Als er iemand is die mij verder op weg kan helpen is Carol het.

1

*And the neon commercials
They were screaming and saying
"You should get up 'cause you got shit to do"
Racoon, Nickel for goodbye*

DONDERDAG 11 JULI 2019

De felverlichte schermen op Times Square verbergen schaduwkanten van een stad die we liever niet zien. De wereld schuift traag aan me voorbij; de reclames, het meisje dat een selfie maakt, een stel van middelbare leeftijd dat elkaar omhelst en een moment in hun eigen wereld leeft, de politieman die met zijn armen over elkaar tegen zijn wagen leunt.

Mijn ontmoeting met Nathalie en flarden van onze gesprekken tijdens de vlucht van Schiphol naar New York vermengen zich met de wereld buiten de taxi.

Nathalie was eerder door de douane op JFK dan ik en ze had haast om haar aansluitende vlucht te halen. Toch wachtte ze op mij.

‘Dank je wel, dat je mijn verhaal hebt willen aanhoren,’ zei ik.

‘Jij bedankt voor de mooie gesprekken. Heb je al besloten wat je morgen gaat doen?’

‘Ja, ik huur een auto en rijd direct naar Indiana.’

‘Heel goed. Bel me wanneer je onderweg bent.’

‘Dat beloof ik je. Laat jij het me weten, als je iets van je vader hoort? Zelfs als het midden in de nacht is.’

We sloegen onze armen om elkaar heen alsof we al jaren bevriend waren. Ik voelde de warmte en zachtheid van haar lichaam, ademde de geur van haar parfum voor de laatste keer diep in. Ze gaf me een zoen op mijn wang en liep met snelle stappen richting de gate waar het vliegtuig naar Chicago op haar wachtte.

Haar warmte hangt nog steeds om mij heen en zit onder mijn huid. Haar gezicht verschijnt voor me, eerst met een vrolijke lach,

dan ernstig of verdrietig. Ze was me al opgevallen in Amsterdam bij de gate. Haar ravenzwarte haar, dat in smalle, strakke vlechten naar achter liep tot aan een knot waaruit ontelbare krulletjes ontsnapten. Haar donkerbruine huid leek vanaf een afstandje volkomen glad over haar kaak en jukbeenderen te liggen. Ergens was ik door haar verschijning op mijn hoede, geïntimideerd. Ze leek onrustig, ongedurig, precies zoals ik mij voelde, tegelijkertijd straalde ze uit dat ze precies wist wat ze wilde, dat ze niet met zich liet sollen. Toen ze in het vliegtuig naast mij ging zitten bleek, zoals meestal, dat de werkelijkheid vertekent wanneer je ergens van een afstand naar kijkt; rond haar mondhoeken had de tijd de eerste voorzichtige rimpels getekend. Daarnaast voelde ik me snel bij haar op mijn gemak en belandden we in een openhartig gesprek dat vrijwel de hele vlucht duurde. Het parfum dat ze droeg kende ik niet, het rook prettig: kruidig, mediterrane met een vleug citrus.

Op het eerste oog lijken er weinig overeenkomsten tussen ons te zijn. Nathalie is een aantrekkelijke vrouw van Afro-Amerikaanse afkomst, ze woont in Chicago, werkt als journaliste, vindt dat ze nog niet toe is aan een vaste relatie en kan qua leeftijd mijn dochter zijn.

Ik ben een witte, gescheiden man van middelbare leeftijd, woonachtig in een te groot huis aan de Nederlandse kust, die door een bizarre samenloop van omstandigheden afstand heeft gedaan van zijn baan ... of daartoe gedwongen werd, het is maar van welke kant je het bekijkt. De financiële afwikkeling ervan heeft er voor gezorgd dat ik me om mijn financiën nooit meer zorgen hoef te maken.

In ons gesprek kwamen twee onderwerpen naar boven die zorgden voor een verbondenheid.

Als zeventienjarige woonden we allebei in het geboorteland van de ander; Nathalie in Hoorn, ik in South Whitley, een klein dorp in het noordoosten van Indiana.

Daarnaast is Nathalie met spoed onderweg naar huis. Haar dementerende vader is sinds gisteren vermist en ze wil zo snel mogelijk helpen met zoeken. Ik wil naar Indiana om mijn zoon

Tom, die van mijn bestaan geen weet heeft, op te zoeken.

Mijn taxi draait vanaf Broadway linksaf W49th Street in. Het is anders dan al die andere keren dat ik hier wandelde of in een taxi voorbijreed, en toch is er niets veranderd.

We stoppen voor Hotel The Time. Er recht tegenover, boven de ingang van het Ambassador Theatre, wordt met grote letters 'Chicago' aangekondigd.

Als ik uitstap, herken ik direct de portier.

'Gerald!'

'Mister Maurice, what a surprise! How long will you stay this time?'

'Een nacht. En jij leert het nooit. Gewoon Maurice, geen meneer.'

'Ja ja, ik weet het. Het is goed om u te zien. Het is lang geleden dat u hier voor het laatst was, twee jaar, drie misschien? Gaan de zaken nog wel goed?'

'Ik ben gestopt met werken Gerald, vandaar dat ik hier al langere tijd niet meer geweest ben. Ik ben blij je weer te zien. Je ziet er goed uit. Hoe is het met je vrouw en kinderen?'

'All good. Thanks for asking.'

Ik geef hem een vriendelijke tik op zijn schouder, hij lacht.

'Fijn u weer te zien, mister Maurice.'

Mijn hotelkamer ziet er vrijwel hetzelfde uit als toen ik er twee jaar geleden voor het laatst was, op de vloerbedekking na. Ik open de fles Glenfiddich die ik op Schiphol gekocht heb en neem, terwijl ik naar de gestaag groeiende rij voor het Ambassador Theatre kijk, een eerste gulzige slok. De whisky brandt zich een weg door mijn slokdarm. Ik ga op de rand van het bed zitten en pak de afstandbediening, zap een tijdje door de schreeuwerige reclames die de Amerikaanse televisiezenders overgenomen hebben.

Gerald had gelijk, het is alweer ruim twee jaar geleden dat ik hier voor het laatst was, in deze kamer, op dit bed. Om precies te zijn: januari 2017. Ik was voor mijn werk in New York, de stad die ik in de loop van de jaren zo goed had leren kennen.

Ik had net een uur hardgelopen door Central Park, me gedoucht

en lag in bed televisie te kijken. Een journalist vroeg aan Kellyanne Conway waarom er leugens waren verspreid over de enorme mensenmassa's die al dan niet aanwezig waren bij de inauguratie van Trump. Voor het eerst gebruikte ze de term: 'alternative facts'. Ondanks dat ik de volgende dag vroeg op pad moest naar een potentiële klant, liet ik een fles Saint-Emilion naar mijn kamer komen. Een half uur later was die leeg en kwamen de gedachten aan Tom omhoog; alcohol is een perfect middel om blokkades in je kop op te heffen. Om een uur of elf 's avonds besloot ik dat het een goed idee was om Angie, de moeder van Tom, te bellen. In de zomer van 2015 hadden mijn vrouw Michelle en ik Indiana bezocht. Ik wilde haar het dorp laten zien waar ik als tiener een jaar had gewoond. Min of meer bij toeval ontmoetten we Angie en mijn gesprek met haar dag dag daarna, luidde het definitieve einde van mijn huwelijk in. Een einde dat er overigens al lange tijd aan zat te komen. Angies telefoonnummer had ik in mijn gsm opgeslagen.

Angie nam op, net op het moment dat ik mijn telefoon uit wilde zetten. Ik zei dat ik Tom wilde spreken omdat ik vond dat ik het recht had om mijn zoon te leren kennen ... en hij mij.

Ze merkte onmiddellijk dat ik te veel gedronken had. Ze herhaalde haar dringende verzoek dat ze twee jaar eerder aan mij had gedaan nadat ze mij had opgebiecht dat we samen een zoon hadden; ze wilde dat ik Tom met rust zou laten. Als hij erachter kwam dat hij een andere biologische vader had dan hij dacht, haalde dat zijn leven ondersteboven, en wat leverde hem dat op? Ik verdween binnen enkele dagen toch weer van de aardbodem en zij zou de scherven bijeen moeten vegen. Ze klonk heel moe, zei dat ik haar niet meer moest bellen en verbrak de verbinding. Ik probeerde het tevergeefs nog een paar keer.

Om twaalf uur 's nacht boekte ik een online ticket naar Detroit en stopte de gedachte aan mijn belangrijke zakelijke afspraak van de dag daarop ver weg.

Nadat ik aan het eind van de volgende ochtend in Detroit was

aangekomen, huurde ik een auto en reed naar South Whitley waar ik ergens in de middag bij Angies huis aanklopte.

Ze was niet thuis, ik reed rond in de omgeving en parkeerde uiteindelijk mijn auto op de parkeerplaats van de Dollar General, de supermarkt waar ze werkte. Het was al bijna donker toen Angie naar buiten kwam. Ze liep langzaam ... moeilijk ... zo leek het. Ik stond op het punt om uit te stappen. Ze wandelde naar een zwarte pickup truck waar een man uitstapte die haar een zoen op haar wang gaf. Ze bleven een moment praten en pas op dat moment herkende ik hem van de foto's die ik op internet gevonden had, het was Tom. Ik stapte uit en liep hun kant op. Ze stapten in Toms auto en reden weg. Mijn eerste reactie was om achter ze aan te gaan. In plaats daarvan reed ik terug naar Detroit, vloog diezelfde nacht nog naar New York en de volgende dag naar Amsterdam zonder contact op te nemen met het bedrijf waar ik die dag een afspraak had.

Eenmaal terug in Nederland kreeg ik ongenadig op mijn donder van de directie en van mijn broer Ab met wie ik een eeuwigheid geleden het bedrijf was begonnen. De klant had een korte mail gestuurd dat ze geen zaken met ons wilde doen. Ik beloofde de directie beterschap en ging nog harder werken, in een kansloze poging mijn gedachten aan Tom weg te stoppen.

Een tweede mislukte deal, nog geen maand later, zorgde voor de genadeklap. Ik heb mijn werkzaamheden neergelegd, waarna het nog ruim een half jaar duurde voordat mijn advocaat een riante afkoop-som had geregeld, inclusief de lucratieve verkoop van mijn aandelen.

Nathalie had gelijk toen ze vanmiddag, ergens tijdens onze vlucht, mij de waarheid zei: er is geen enkel excuus om eerst een paar dagen in New York te blijven hangen, wat eigenlijk mijn plan was. Ik had mezelf wijs gemaakt dat ik die tijd nodig had om goed na te denken over hoe ik mijn gesprek met Angie het best aan kan vliegen. Eigenwijs probeerde ik met voor mij steekhoudende argumenten mijn plan te verdedigen. Nathalie schoot overal moeiteloos gaten in.